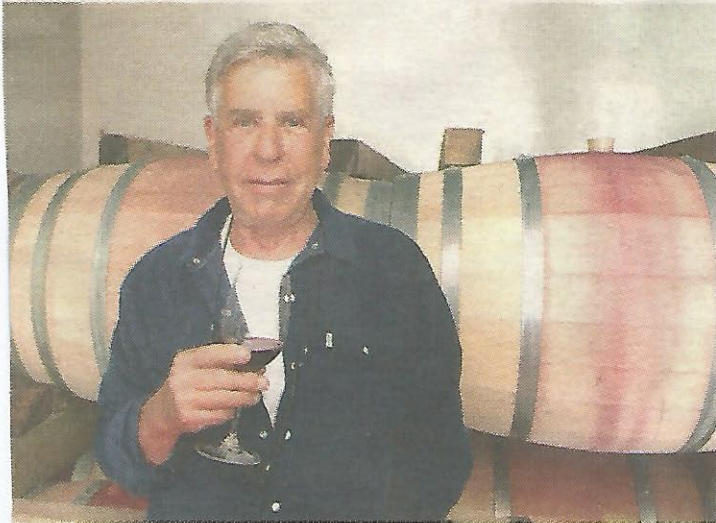

21/4/16 - "ג'אב" ס

מתגלגל והולך

יאיר מרגלית התחיל ככימאי, שינה כיוון והפך ליינן ולבעליו של יקב בוטיק מצליח, ועכשיו הפתיע ופרסם ספר שירים ← חיליק גורפינקל

צילום: אירית שנקר

יאיר מרגלית.
גם ביינות יש חרוז
וקצב ושיטה

במהלך
השנים עבר
מרגלית
מהפך סגנוני
מחסידי גדול
של יינות
עולם חדש,
עתידי פרי
ועץ, הפך
ליינן וליוצר
המחפש את
האיפוק,
השלווה,
הניזאנס
ואת הרמז

שמו. כן, ממש כשם אחד מיינותיו. ולא, זה אינו ספר שירי יין. זה ספר על החיים.

חיית צריך אומץ בשביל זה, אני תוהה. שלושים שנה, הוא מחייך. אחר כך הוא חוזר להיות האיש הדידקטי והמדויק שהכרתי ומתעקש על שיריו, בדיוק כמו על יינותיו. מתעקש על משקל וחרוז וקצב ושיטה. זה בולט בשירים. טוען, כמוכן, שכך זה גם ביינות שלו. כשאני מנסה לרמוז שביינות הוא עבר מהפך גדול, ותוהה האם יגיע הרגע הזה גם בשיריו, רגע שבו ישחרר את הרסן ויעשה "אוונגארד", בהוראתה המקורית של המילה, כלומר חלוץ לפני המחנה, הוא אינו יודע לענות.

אבל לי זה מספיק. באיחור גדול אני מבין משהו חשוב על האיש המסתורי הזה, שיצא לאור אחרי עשרות שנים, קודם בתור יינן, אחרי שעבד כמדען רחוק מאוד הזרקורים, ועכשיו בתור מחבר שירים בעולם שבו קל מאוד לתייג אנשים. כלומר – אתה יינן, תהיה יינן, ותשתוק. או תדבר על יין. אני לא רק יינן, הוא מוחה. אני גם מתמטיקאי, אסטרונומיקאי, ועוד דברים. משורר? אני מנסה להוסיף. הוא מחייך.

מה שהבנתי אם כן הוא שלפעמים חבל לחפש תשובות לשאלות מטופשות ולנסות להסיק מסקנות על דברים מופשטים כמו שירה. או יין. עדיף להסתכל, להקשיב, לטעום. לשתות ביהד. לחיות. החיים הרי לא מחכים לאף אחד. מוטב פשוט לחיותם. עכשיו. ●

י"עוד לא הפנמתי עדיין/ איך החיים כמוהם
כיון/ שסופו נהיר וידוע, / מתחיל כצעיר ופרוע,
ממשיך כמתון ורגוע/ כעץ על פלג נטוע. / ואז
לא נדע מדוע/ במסלול ברור וקבוע, / בדרך נוטה
בשיפוע/ הופך ליינן גרוע, / צועד בבטחה ובאומץ/
להפוך בסופו לחומץ". (יין, מתוך "אניגמה", ספר שיריו של יאיר מרגלית)

כמעט מיזמו הראשון של המדור הזה, החוגג כעת חמש שנים, ותכנתי לכתוב על יאיר מרגלית. כמה פעמים אפילו ניסיתי. נפגשנו, טעמנו, דיברנו. ולא נכתב. ולא משום שלא היה מה לכתוב. יאיר מרגלית, כפי שיודע מן הסתם כל חובב יין רציני בישראל, הוא אבי יקבי הבוטיק הישראליים. מרגלית, שפרש לפנסיה מוקדמת מתפקידו כמדען, הקים ב-1989 את היקב הקטן שלו בכפר ביל"ו, נדר ליער חדרה, שם פעל רוב שנותיו, ולפני שנים ספורות העתיק את מפעל החיים שלו ושל בנו אסף, המשמש כיום כיינן בפועל, למבנה חדש ונחמ ממש מול תחנת הרכבת של בנימינה.

שם הם ממשיכים, בעזרתו המסורה ורבת השנים של ידידם רמי לבנה, לייצר את אותה כמות קטנה של אותם ארבעה יינות אדומים מופלאים, שגם אם נוספו ונגרעו מהם כמה במשך השנים, וגם אם יוצרו חדשים בהמשך (ויצוצו, מיד ניגע בזה), הרי שהם שומרים על כמותם ועל איכותם.

בכוונה לא כתבתי אופיים. במהלך השנים עבר מרגלית מהפך סגנוני, שגם עליו כבר דובר רבות. מחסידי גדול של יינות עולם חדש, עתידי פרי ועץ, הפך מרגלית לכמעט "בורגוניסט" בנשמתו, קרי יינן ויוצר המחפש את האיפוק, השלווה, הניזאנס והרמז ביינן שלו, ולא דווקא את המחוצנות ואת הרושם.

המהפך הצליח כליכך, עד שבשנים מסוימות קשה לקשור בין היינות האלגנטיים והמהדהדים שלו, לבריונים ההם שפעם יצאו מהחביות שלו, שגם הם, אגב, ברבות השנים והיינות של מרגלית אכן חיים שנים ארוכות מאוד יחסית ליינות ישראלים), נרגעים ומתעגלים מאוד. אבל לא על כל זה רציני לספר, כפי שמעיד הציטוט הלא צפוי בראש הטקסט הזה.

כן, זה שיר. דוקטור מרגלית, מי שעשה, לפחות עליי, רושם קשוח ומופנם במשך שנים רבות, מתגלה פתאום, והאיש לא ילד, כמשורר. ועוד כזה שיש לו אומץ לפרסם את שיריו בספר. אניגמה